

РЕШЕНИЕ

№ 1600

гр. София, 05.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **586** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК, вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Ищецът В. Г. В., твърди в исковата си молба, че с Решение по н.а.х.д. № 12912/2018г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2 с-в, е отменено изцяло, като незаконосъобразно Наказателно постановление № АВ 2334 от 02.09.2011 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, с което му било наложено административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 10 месеца и „глоба” в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева. В съдебното производство по обжалване на НП е представляван и защитаван от адвокат, за което направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. по договор за правна защита и съдействие, платени в брой в деня на сключване на договора. Претендира вреди в размер на направените разноски от 400 лв, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт-НП, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното им изплащане.

Ищецът в съдебно заседание чрез процесуалния си представител моли исковата молба да бъде уважена и бъдат присъдени разноските в настоящето производство.

Ответникът в представения писмен отговор и в писмени бележки оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Моли същия да бъде отхвърлен. Алтернативно, моли съдът да намали размера на обезщетението, поради прекомерност. Прави

възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

От приложеното н.а.х.д. № 12912/2018г. на СРС, се установява, че с Решение от 08.11.2018г. е отменено изцяло, като незаконосъобразно Наказателно постановление № АВ 2334 от 02.09.2011 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, с което на ищеца е наложено административно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 10 месеца и „глоба” в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева.

В. е бил представяван в производството пред СРС от адвокат. Представителната власт се установява от приложените по н.а.х.д. № 12912/2018г. на СРС на л.5 пълномощно и договор за правна защита и съдействие. За представителството по НАХД, страните са се договорили за възнаграждение в размер на 400 лв., което е платено в брой от ищеца на адвоката при подписване на договора.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законовата отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено обжалваното НП, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменено наказателното постановление не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за

имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делото, приключило с отмяна на обжалваното наказателно постановление от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В представения по делото договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 400 лв., като е доказано реално извършено плащане в това производство, което страните по договора са удостоверили с подписите си. В тази връзка съдът съобрази становището, застъпено в ТР№6/13г. на ВКС на ОСГТК, според което, когато възнаграждението е заплатено в брой, това обстоятелство следва да намери отражение в договора за правна помощ. Последният има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и изплатила адвокатското възнаграждение.

Ето защо, съдът приема, че плащането е доказано извършено.

Съдът приема, че разходите са направени по време на висящото съдебно производство, доколкото сумата е платена преди приключване на делото пред СРС. Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Следва да се има предвид също, че в производствата по Закона за административните нарушения и наказания, субсидиарно са приложими правилата на НПК, които до изменението на ЗАНН, в сила от 29.11.2019г. не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски, извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на НП, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която не е възстановена, и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл.4 от ЗОДОВ /в този смисъл и ТР №1/15.03.2017 г. по ТД №1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Съдът намира, че в хода на съдебното производство безспорно се установи осъществяването на процесуално представителство от адвокат за ищеца, по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на издаденото НП, за което представителство същият е направил разноски пред първа инстанция. Налице е отменен по съдебен ред, с влязло в сила съдебно решение, акт, издаден при упражняване на административно – властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Въпреки че плащането е доказано извършено/ доколкото договора за правна помощ е

приложен по АНД и в същия се съдържа изрично отбелязване, че сумата е платена в брой/ и не е оспорено надлежно от ответника, съдът дължи съобразяване с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. на ВАС. В мотивите на същото е отбелязано, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", тоест да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. В чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е посочено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Цитираната наредба е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл.18, ал.1, т.4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл.132, ал.1, т.5 от ЗА.

Ето защо, предявеният иск за сума, близка до минималния размер, още повече ,че се касае за оспорване освен на глоба, и на санкция „лишаване от права“, доколкото се равнява на заплатен хонорар, е съответстващ на критериите на чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата - "справедлив и обоснован".

Тъй като платеното от ищеца в административнонаказателното производство възнаграждение е в близък до минималния размер, то с оглед разпоредбата на чл.36, ал.2 от ГПК, съдът намира че не са налице основания за неговото редуциране.

По изложените съображения съдът намира, че исковата претенция е изцяло основателна и доказана и като такава, следва да бъде уважена, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на завеждане иска -16.01.2020г.

Предвид изхода на спора и по аргумент на противното на чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането на ищеца за присъждане на сторени разноски и възнаграждение за адвокат в производството е основателно.

Предвид нормата на чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ, съгласно която, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесена държавна такса, а освен това, съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска, то на ищеца, следва да бъдат

присъдени и претендираните деловодни разноси по настоящото производство. В случая, при предявен иск в размер на 400 лева, който, както бе обосновано и по-горе, съдът намира, че следва да бъде уважен в пълния му предявен размер, то на ищеца следва да бъдат присъдени и всички сторени от него деловодни разноси в настоящото производство. Така, съдът намира, че с решението по делото следва да присъди в полза на ищеца разноските за заплатеното адвокатско възнаграждение по настоящото дело, в размер на 300 лева, съгласно представения и приложен по делото договор за правна защита и съдействие.

Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на заплатеното в настоящото производство възнаграждение, тъй като последното е съобразено и определено в съответствие с действащата понастоящем разпоредба на чл. 8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Същата регламентира, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела, с определен материален интерес до 1000 лева, каквото е и настоящото административно дело, минималният размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 300.00/триста/ лева. Договореното и изплатено възнаграждение за един адвокат е в предвидения в тази норма минимален размер, поради което е неоснователно възражението на ответната страна на прекомерност.

На ищеца следва да бъде присъдена и внесена по сметка на АССГ държавна такса, в размер на 10.00 лева, видно от приложената по делото квитанция в полза на Административен съд – С. град.

Мотивиран от горното Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място], да заплати на В. Г. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица]. К. Ч.-САК, сумата от 400/четиристотин/ лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно законната лихва върху тази сума, считано от подаването на исковата молба на 16.01.2020г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ [населено място], да заплати на В. Г. В., ЕГН [ЕГН], с посочен адрес, разноси по делото в размер на 310 /триста и десет/ лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: